

8 Ιουνίου, 1990

[ΠΙΚΗΣ, ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ, Διοστές]

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ,

Εφεσείουσα,

v.

ΑΝΤΩΝΑΚΗ ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ,

Εφεσιβλήτων.

(Ποινική Έφεση Αρ. 5192).

-
- Ποινή — Ταξινόμηση εγκληματικής συμπεριφοράς για σκοπούς ποινής είναι έργο της νομοθετικής εξουσίας— Η δικαστική εξουσία μπορεί να εκφράσει διαφωνία, αλλά καθήκον της παραμένει η πρόσδοση της δέουσας βαρύτητας στην ταξινόμηση του νομοθέτη — Υποτίμηση της εν λόγω βαρύτητας — Καθιστά την ποινή ανεπαρκή. 5
- Ποινή — Μεταφορά όπλου (αεροπιστόλου) έξω από δισκοθήκη κατά παράβαση του Περί Πυροβόλων Όπλων Νόμου (Ν. 38/74, όπως τροποποιήθηκε από τον Ν. 27/78) — Επίκριση από το Κακούργιοδικείο τόσο εναντίον του νομοθέτη, που δεν διέκρινε τις περιπτώσεις οπλοκατοχής, όσο και εναντίον του Γενικού Εισαγγελέα για μη παραπομπή της υπόθεσης για συνοπτική δίκη — £150 πρόστιμο — Υποτίμηση της σοβαρότητας, που ο ίδιος ο νομοθέτης απέδωσε στο έγκλημα (φυλάκιση δια βίου) — Η μόνη ενδεδειγμένη ποινή η ποινή φυλακίσεως — Ποινή φυλακίσεως 4 μηνών — Επειδή, όμως, κατά τον χρόνο της επιβολής της πρωτόδικης ποινής ο εφεσιβλήτος εξέτιε τους τελευταίους μήνες άλλης ποινής και επειδή ήδη παρήλθε ο χρόνος, η ποινή αναστέλλεται. 10
- Συνταγματικό Δίκαιο — Ίση μεταχείριση — Η δικαστική εξουσία δεν γνωρίζει άτομα, όσο ψηλά και αν βρισκείται. 20
- Έφεση — Αντικείμενό της — Είναι μόνο το καθοριστικό μέρος της πρωτόδικης απόφασης.
- Αιτιολογία δικαστικής αποφάσεως — Δεν υπόκειται σε φραγμούς — Αλλά το ίδιο ισχύει και για το Εφετείο, όταν κρίνει πρωτόδικη υπόθεση. 25
- Στην υπόθεση αυτή το Κακούργιοδικείο επέβαλε για κατοχή πυροβόλου όπλου ποινή προστίμου £150, γιατί θεώρησε, ενόψει της φύσης του όπλου, ότι το έγκλημα ήταν ήσσονος σημασίας. Το Κακούργιοδικείο επέκρινε τόσο τη νομοθετική εξουσία για παρά-

λειψη διακρίσεως, όσο και τον Γενικό Εισαγγελέα για μη παραπομπή της υπόθεσης σε συνοπτική δίκη.

- 5 Με βάση τις νομικές αρχές, που έχουν διαγραφεί στα πιο πάνω περιληπτικά σημειώματα, και προσθέτοντας ότι οι προσωπικές περιστάσεις του δράστη, το νεαρό της ηλικίας του και το είδος του όπλου δικαιολογούσαν φυλάκιση μηνών αντί ετών, δέχθηκε την έφεση του Γενικού Εισαγγελέα και αντικατέστησε το πρόστιμο με φυλάκιση 4 μηνών, με αναστολή 3 ετών.

Η έφεση επιτρέπεται.

- 10 Αναφερόμενες αποφάσεις:

Hinis v. The Police (1963) 1 C.L.R. 14,

Liversidge v. Anderson [1942] A. C. 206,

Inland Revenue Commissioners v. Rossminster Ltd [1980] 1 All E.R. 80,

- 15 *Χάσικος και άλλοι ν. Χαραλαμπίδη (Πολιτική Έφεση 7414 ημερ. 28.5.90).*

Έφεση κατά της ανεπάρκειας της ποινής.

- 20 Έφεση από τον Γενικό Εισαγγελέα της Δημοκρατίας κατά της ανεπάρκειας της ποινής στην απόφαση του Κακουργιοδικείου Λευκωσίας (Αρ. Υπόθεσης 29483/89) με την οποία επιβλήθηκε στους κατηγορούμενους πρόστιμο £150.- και £250.- στις κατηγορίες για μεταφορά πυροβόλου όπλου και εισαγωγή πυροβόλου όπλου κατά παράβαση των άρθρων 2, 3 (1) (στ), 2 (β) και 28 αντίστοιχα του
- 25 Περί Πυροβόλων Όπλων Νόμου, 1974 (Νόμος 38/74 όπως τροποποιήθηκε από το Νόμο 27/78).

Μ. Τριανταφυλλίδης, Γενικός Εισαγγελέας της Δημοκρατίας, και Σ. Μάτσας, Δικηγόρος της Δημοκρατίας Α, για τους εφεσεύοντες.

- 30 *Ε. Ευσταθίου και Κ. Καμένος, για τον εφεσίβλητο 1.*

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Δικαστής Γ. Μ. Πικής.

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ ΠΙΚΗΣ: Ο Γενικός Εισαγγελέας άσκησε

έφεση εναντίον της ποινής που επέβαλε το Κακούργιοδικείο Λευκωσίας στον Αντωνάκη Κυριάκου, πρόστιμο £150.-, για τη μεταφορά πυροβόλου όπλου. Η απόφαση προσβάλλεται ως εσφαλμένη για λόγους που ανάγονται στις αρχές δικαίου που διέπουν την επιμέτρηση της ποινής. Ότι την καθιστά τρωτή και υποκείμενη σε παραμερισμό, σύμφωνα με την εισήγηση του Γενικού Εισαγγελέα, είναι η υποτίμηση της σοβαρότητας του αδικήματος, όπως αποκαλύπτεται από τις παρατηρήσεις του Δικαστηρίου με τις οποίες επικρίνεται έμμεσα η Βουλή για την ταξινόμηση του συγκεκριμένου τύπου όπλου που μετέφερε ο εφεσίβλητος, ως όπλου για τους σκοπούς του Περί Πυροβόλων Όπλων Νόμου (Ν. 38/74 και Ν 27/78), καθώς και ο Γενικός Εισαγγελέας, άμεσα, για ότι χαρακτηρίζεται ως παράλειψη να παραπέμψει την υπόθεση για συνοπτική εκδίκαση βάση της εξουσίας που του παρέχεται από το άρθρο 155 (β) του Περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου - Κεφ. 155 (*Ioannis Georghiou Hinis v. The Police* (1963) 1 C.L.R. 14). Ο Γενικός Εισαγγελέας διευκρίνησε ότι σκοπός της έφεσης δεν είναι η πρόσδοση μεγαλύτερης σοβαρότητας στην υπόθεση απ' ό,τι ενέχουν τα γεγονότα που τη συνθέτουν, αλλά ο καθορισμός της τιμωρίας μέσα στο σωστό πλαίσιο δικαίου. Η αρχή που παραβιάστηκε είναι εκείνη η οποία ορίζει ότι η σοβαρότητα του εγκλήματος, όπως καθορίζεται από το νόμο, αποτελεί ουσιώδη παράγοντα στην επιμέτρηση της ποινής.

Η θέση του Γενικού Εισαγγελέα όπως μπορεί να συνοψισθεί, είναι ότι το Κακούργιοδικείο δεν έδωσε τη δέουσα σημασία στη σοβαρότητα που αποδίδει ο νομοθέτης στο έγκλημα, που αποτελεί ένα από τους παράγοντες που σταθμίζονται από το Δικαστήριο στην επιμέτρηση της ποινής. Αφετέρου, ο Γενικός Εισαγγελέας επικρίνεται, είτε, για παράλειψη άσκησης καθήκοντος που δεν του επιβάλλει ο νόμος, άλλο σφάλμα που δεν επέτρεψε στο Δικαστήριο να κρίνει τη σοβαρότητα του εγκλήματος μέσα στο σωστό πλαίσιο, έγκλημα τιμωρητέο με φυλάκιση δια βίου (ανώτατο όριο) που παραπέμφθηκε για εκδίκαση στο Κακούργιοδικείο βάσει και σύμφωνα με τις διατάξεις του νόμου.

Τέλος ο Γενικός Εισαγγελέας υπέδειξε ότι η υποτίμηση της σοβαρότητας του αδικήματος καταμαρτυρείται και από την παρατήρηση του Δικαστηρίου ότι η μη παραπομπή της υπόθεσης για συνοπτική δίκη, άφησε προς εκδίκαση από το Κακουργιοδικείο υπόθεση ήσσονος σημασίας, 5 γεγονός που θίγει το κύρος του Κακουργιοδικείου. Το σχετικό απόσπασμα της απόφασης έχει ως εξής:

10 "...Αλλά ο νόμος προβλέπει και ενδιάμεσο έλεγχο. Παρέχεται από το νόμο εξουσία στο Γενικό Εισαγγελέα, αφού αξιολογήσει την υπόθεση να την παραπέμψει για συνοπτική εκδίκαση ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου που δύναται να επιβάλει ποινή φυλάκισης μέχρι 3 χρόνων. Ο συνήγορος του πρώτου κατηγορουμένου διατύπωσε απορία ως προς το γιατί δεν παραπέμφθηκε η παρούσα υπόθεση να εκδικαστεί συνοπτικά. 15 Πρέπει να πούμε ότι αδυνατούμε κι εμείς να αντιληφθούμε το λόγο. Περιπλέον, θα θέλαμε να παρατηρήσουμε ότι κατά την άποψή μας η προώθηση στο Δικαστήριο υπόθεσης, όπως η παρούσα, δεν συνάδει με τη 20 διαφύλαξη του κύρους του θεσμού του Κακουργιοδικείου στη συνείδηση του κοινού, και πρόσθετα συνιστά απώλεια χρόνου....."

25 Στη διατύπωση των θέσεών του ο Γενικός Εισαγγελέας δεν αμφισβήτησε ότι, τόσο η φύση του όπλου όσο και οι προσωπικές συνθήκες του εφεσιβλήτου και γενικότερα τα γεγονότα της υπόθεσης, δικαιολογούσαν την επίδειξη επιείκειας στο νεαρό κατηγορούμενο. Η έφεση περιορίζεται στην παραβίαση της αρχής η οποία έχει προσδιοριστεί σε συσχετισμό κυρίως με τον τύπο ποινής που επιβλήθηκε. 30 Ποια ήταν τα γεγονότα της υπόθεσης:

Ο Αντωνάκης Κυριάκου μετέφερε στο αυτοκίνητό του όπλο που χαρακτηρίστηκε ως αεροπίστολο προσαρμοσμένο να εκσφενδονίζει σφαιρίδια και σαΐτες. Το αυτοκίνητό του ήταν σταθμευμένο έξω από δισκοθήκη. Το όπλο 35 ομοιάζει με όπλα-παιγνίδια τα οποία πωλούνται ελεύθερα στην αγορά. Ο εφεσίβλητος το αφαίρεσε από την κατοχή του θείου του ο οποίος το είχε εισάξει παράνομα από τις

Ηνωμένες Πολιτείες. Ο θείος του Κυριάκου ήταν συγκατηγορούμενός του στο Κακουργιοδικείο και καταδικάστηκε σε πρόστιμο £250.- για την παράνομη εισαγωγή και κατοχή του ίδιου όπλου.

Η έφεση αρχικά στρεφόταν κατά της ποινής που είχε επιβληθεί και στους δυο κατηγορούμενους. Εναντίον του δευτέρου αποσύρθηκε και απορρίφθηκε κατά την έναρξη της ακρόασης της έφεσης. Δυστυχώς δεν ήταν η πρώτη φορά που ο Αντωνάκης Κυριάκου αγόταν ενώπιον του Δικαστηρίου. Βαρύνεται με αριθμό προηγούμενων καταδικών για διαρρήξεις και κλοπές για την τελευταία από τις οποίες έκτιε ποινή φυλάκισης ενός έτους κατά το χρόνο της καταδίκης του στην προκειμένη υπόθεση η οποία πρόκειται να λήξει στις επόμενες δυο ή τρεις εβδομάδες.

Ο κ. Ευσταθίου έκαμε εκτεταμένη αναφορά στις αρχές που διέπουν τον καθορισμό της ποινής που, κρινόμενες σε συνάρτηση με τα γεγονότα της υπόθεσης, δε δικαιολογούν, όπως εισηγήθηκε, οποιαδήποτε επέμβαση με την ετυμηγορία του Δικαστηρίου. Αφετηρία και βασικό λόγο για την άσκηση έφεσης από το Γενικό Εισαγγελέα αποτέλεσε, υπέβαλε ο κ. Ευσταθίου, η επίκριση που δατυπώνεται εναντίον του, γεγονός στο οποίο δεν πρέπει να αποδοθεί οποιαδήποτε σημασία. Η θέση του Γενικού Εισαγγελέα, ανέφερε, σημαντική όσο κι αν είναι, δεν τον διακρίνει από οποιοδήποτε άλλο διάδικο, ούτε η αντιδικία του με τον εφεσίβλητο πρέπει να αφηθεί να έχει δυσμενείς επιπτώσεις για τον τελευταίο.

Θέλουμε να βεβαιώσουμε τον εφεσίβλητο και τον καθένα ότι όλοι είναι ίσοι ενώπιον της δικαιοσύνης. Η ίση μεταχείριση των διαδίκων αποτελεί θεμέλιο της δικαιοσύνης. Η διακήρυξη του εξέχοντος δικαστή Αικίν στην υπόθεση *Liversidge v. Anderson* [1942] A.C. 206, βλ. επίσης απόφαση του Λόρδου Scarman στην *Inland Revenue Commissioners v. Rossminster Limited* [1980] 1 All E.R. 80 (H.L.), ότι "judges are no respecters of persons" (οι δικαστές δε γνωρίζουν άτομα), προσδιορίζει τη θέση του δικα-

στή έναντι παντός και πάντων. Οι δικαστές δεν αναγνωρίζουν πρόσωπα, όσο ψηλά κι αν βρίσκονται, αλλά αρχές δικαίου που ομιλούν, όπως διακήρυξε ο Lord Atkin στην ίδια υπόθεση, πάντα την ίδια γλώσσα, τη γλώσσα του δικαίου. Αναγνωρίζουμε ότι είναι μέσα από την απαρασάλευτη προσήλωση των δικαστών στον απρόσωπο χαρακτήρα της δικαστικής λειτουργίας που το δικαστικό έργο μετουσιώνεται σε πράξη δικαιοσύνης. Η αρχή της ίσης μεταχείρισης των διαδίκων κατοχυρώνεται στο Σύνταγμα ως θεμελιώδες δικαίωμα. Το άρθρο 28.1 ορίζει ότι όλοι είναι ίσοι ενώπιον του νόμου και της δικαιοσύνης.

Η άλλη ανησυχία του εφεσίβλητου που διατυπώθηκε μέσο του δικηγόρου του, που επίσης πρέπει να διασκεδασθεί, είναι ότι η έφεση έχει ως θέμα την επίκριση του Γενικού Εισαγγελέα και όχι το αποτέλεσμα της υπόθεσης. Αν αυτό συνέβαινε, η έφεση δε θα είχε αντικείμενο. Έφεση χωρεί μόνο, όπως έχουμε πρόσφατα επισημάνει στην υπόθεση *Μιχαήλ Χάσικος & 2 άλλοι ν. Ανδρέα Χαραλαμπίδη*, (Πολιτική Έφεση 7414 - εκδόθηκε στις 28/5/90 και θα δημοσιευθεί στους τόμους των αποφάσεων του Ανωτάτου Δικαστηρίου (1990) 1 Α.Α.Δ.), εναντίον "απόφασης" του Δικαστηρίου, δηλαδή του μέρους εκείνου που είναι καθοριστικό για την επίλυση της διαφοράς και τα δικαιώματα των διαδίκων. Ότι αμφισβητείται με την έφεση του Γενικού Εισαγγελέα είναι το αποτέλεσμα της ποινικής δίκης, η φύση και έκταση της ποινής σε σχέση με τις αρχές που διέπουν τον καθορισμό της. Το σκεπτικό του Δικαστηρίου δε μπορεί να αποσυνδεθεί από το αποτέλεσμα ή να απομονωθεί για σκοπούς έφεσης. Ο κ. Ευσταθίου υπέβαλε ότι δε μπορεί να τεθούν φραγμοί στη δικαστική έκφραση και μέσα σ' αυτό το πλαίσιο πρέπει να κριθούν οι επικρίσεις του πρωτόδικου Δικαστηρίου. Στην αιτιολόγηση της απόφασης δεν υπάρχουν ούτε μπορεί να τεθούν περιορισμοί. Δεν υπάρχει ούτε μπορεί να τεθεί φραγμός στην αιτιολόγηση της δικαστικής απόφασης και, γενικότερα, στη διατύπωση της δικαστικής κρίσης. Οποιοσδήποτε περιορισμός θα αποτελούσε αντινομία στην απεραντοσύνη του χώρου της δικαιοσύνης και τους λόγους που μπορεί να την προσδιορίσουν (τη δικαιοσύνη) στη συγκεκριμένη υπόθεση. Με

το ίδιο πνεύμα και ελευθερία κρίνεται η πρωτόδικη απόφαση και από το Εφετείο στο πλαίσιο της δευτεροβάθμιας δικαιοδοσίας μας.

Στην προκειμένη περίπτωση δεν αμφισβητείται η ευχέρεια του Δικαστηρίου να επικρίνει τη γενική εισαγγελία, ή να διατυπώσει επιφυλάξεις για το νόμο, αλλά το σφάλμα αρχής το οποίο αποκαλύπτουν οι επικρίσεις που έγιναν. 5

Η σοβαρότητα που προσδίδεται στο έγκλημα από το νομοθέτη, όπως προσδιορίζεται από το ανώτατο όριο ποινής - φυλάκιση δια βίου - σ' αυτή την υπόθεση συνιστά ένα από τους παράγοντες που συνθέτουν τη σοβαρότητα του εγκλήματος. Το στοιχείο αυτό λαμβάνεται υπόψη στην επιμέτρηση της ποινής και συνεκτιμάται με τα γεγονότα της υπόθεσης, τόσο για την επιλογή του τύπου της ποινής όσο και για τον καθορισμό της έκτασής της. Η ταξινόμηση της εγκληματικής συμπεριφοράς για σκοπούς τιμωρίας αποτελεί ευθύνη του νομοθέτη. Η διαφωνία του δικαστηρίου με την ταξινόμηση αυτή μπορεί εύλογα να διατυπωθεί στο κείμενο της δικαστικής απόφασης. Δεν απαλλάττει όμως το Δικαστήριο από την υποχρέωση να αποδώσει στη νομοθετική ταξινόμηση την πρέπουσα βαρύτητα. 10
15
20

Η θέση του Κακουργιοδικείου ότι τελικοί κριτές της σοβαρότητας του εγκλήματος για σκοπούς καθορισμού της ποινής είναι το Δικαστήριο (άρθρο 12.3 του Συντάγματος), είναι ορθή. Ο καθορισμός της τιμωρίας αποτελεί, βάσει του Κυπριακού Συντάγματος (με την εξαίρεση των εγκλημάτων που αναφέρονται στο άρθρο 7.2 του Συντάγματος) αρμοδιότητα της Δικαστικής Εξουσίας. Αφήνεται όμως η εντύπωση από τα σχόλια του Δικαστηρίου ότι η νομοθετική ταξινόμηση της σοβαρότητας του εγκλήματος ως παράγοντα καθοριστικού, μεταξύ άλλων, της σοβαρότητάς του δε λήφθηκε δεόντως υπόψη. Η εντύπωση αυτή ενισχύεται και απο τις παρατηρήσεις του Δικαστηρίου αναφορικά με την παράλειψη του Γενικού Εισαγγελέα να παραπέμψει την υπόθεση για συνοπτική εκδίκαση. Ο Γενικός Εισαγγελέας δεν είναι υπόχρεος να εξετάσει, σε κάθε περίπτωση παραπομπής υπόθεσης σε δίκη από το 25
30
35

Κακουργιοδικείο, κατά πόσο ενδείκνυται η συνοπτική της εκδίκαση από το Επαρχιακό Δικαστήριο. Επικρίνεται συνεπώς ο Γενικός Εισαγγελέας για την παράλειψη άσκησης καθήκοντος που δεν του επιβάλλει ο νόμος.

- 5 Αντίθετα, το άρθρο 155 (β) της Ποινικής Δικονομίας - Κεφ. 155, αφήνει την άσκηση του δικαιώματος για την παραπομπή της υπόθεσης σε συνοπτική δίκη στην απόλυτη κρίση του Γενικού Εισαγγελέα. Διαφωνούμε με την παρατήρηση του Δικαστηρίου ότι η εκδίκαση σοβαρών κατά το
- 10 νόμο αλλά ήσσονος σημασίας λόγω των γεγονότων τους υποθέσεων από το Κακουργιοδικείο, θίγει το κύρος του. Ο χώρος της δικαιοσύνης είναι ενιαίος και αδιαχώριστος. Το κύρος του δικαστηρίου, του κάθε δικαστηρίου, εξαρτάται αποκλειστικά από τον τρόπο άσκησης της δικαστικής λειτουργίας.
- 15

- Η συμπερίληψη κάθε κατηγορίας επιθετικού όπλου στον ορισμό του όρου "όπλο" στον Περί Πυροβόλων Όπλων Νόμο δε μπορεί, κατά την κρίση μας, να επικριθεί ενόψει των κινδύνων που ενέχει η παράνομη κατοχή και
- 20 μεταφορά τους και τις δοκιμασίες στις οποίες έχει εκτεθεί η κυπριακή κοινωνία από την παράνομη κατοχή και μεταφορά πυροβόλων όπλων.

- Συμφωνούμε με την εισήγηση του Γενικού Εισαγγελέα ότι δεν αποδόθηκε στο έγκλημα η σοβαρότητα που ορίζει
- 25 ο νόμος· αφετέρου, η άνευ αποχρώντος λόγου μεταφορά του όπλου από τον εφεσίβλητο σε προχωρημένη ώρα της νύκτας σε χώρο έξω από δισκοθήκη, καθιστούσε τη συμπεριφορά του κατηγορουμένου σοβαρή, διαπίστωση που συνεκτιμούμενη με τη σοβαρότητα που προσδίδει ο νόμος
- 30 στο έγκλημα, δικαιολογούσε την επιβολή ποινής φυλάκισης. Οι προσωπικές συνθήκες του εφεσιβλήτου, και ιδιαίτερα τα ψυχολογικά του προβλήματα, το νεαρό της ηλικίας του, καθώς και το γεγονός ότι το όπλο δεν ήταν από τις πλέον επικίνδυνες μορφές όπλων, δικαιολογούσαν την
- 35 επιβολή ποινής φυλάκισης μετρούμενης σε μήνες και όχι σε χρόνια. Η ποινή καθορίζεται σε φυλάκιση τεσσάρων μηνών. Το γεγονός ότι κατά το χρόνο της επιβολής της

ποινή ο εφεσίβλητος έκτιε ποινή φυλάκισης ενός έτους για άλλο αδίκημα, καθιστούσε αναγκαία την εξέταση του τρόπου έκτισης της ποινής, συντρέχουσας ή συνεχομένης, και ακόμη κατά πόσο δικαιολογείτο η αναστολή της. Παρόλο που έχουμε τις ίδιες εξουσίες όπως και το πρωτόδικο Δικαστήριο να καθορίσουμε την ποινή, μετά τον παραμερισμό της πρωτόδικης απόφασης, η εξουσία ασκείται σε άλλο χρόνο, γεγονός που δε μπορεί στην πράξη να παραγνωρισθεί.

5

Κάτω από αυτές τις συνθήκες κρίνουμε ότι δικαιολογείται η αναστολή της ποινής φυλάκισης η οποία και αναστέλλεται για τρία χρόνια από την ημερομηνία έκδοσης της απόφασης του Κακουργιοδικείου, σύμφωνα και υπό τους όρους που τίθενται από το άρθρο 3(1) του Ν 95/72, οι οποίοι επεξηγούνται στον εφεσίβλητο.

10

15

Η έφεση επιτρέπεται. Η ποινή για την επιβολή προστίμου παραμερίζεται και αντικαθίσταται με ποινή φυλάκισης τεσσάρων μηνών η οποία αναστέλλεται για περίοδο τριών χρόνων σύμφωνα και υπό τους όρους που καθορίζει το άρθρο 3(1) του Ν 95/72.

20

Η έφεση επιτρέπεται.